

Îl conduseră amândoi până la ușă, cum ar fi făcut cu un medic de la urgențe. Îi fusese atât de cald înăuntru că merse pe jos cât ținea Cours de Vincennes, să respire puțin. Totuși bătea vântul, puteai să și îngheți în curentul ăla groaznic. Pe sub geacă, tricoul îi era learcă de sudoare, simțea că-l ia răceala, lucru ciudat, dărdâia. În clipa aceea slujba lui îl scârbea. Dumnezeu mare, e atât de ușor să-i faci pe cei mici să plătească încât îi era ciudă pe el că nu izbutise să-l facă să plătească pe celălalt ziua trecută, îi era ciudă că nu ieșise din acel birou fie și cu cel mai mic angajament, cea mai mică promisiune, dimpotrivă, Kobzham îl dusesse cu preșul, deturnase subiectul către hainele lui, către Aurore, îl păcălise... Îi era ciudă că nu-l zgâlțâise pe cretinul ăsta, că nu-i pusese mâna-n gât, pe dinăuntru îl măcina încă de la înfumurarea, de la condescendența cu care-i primise, și atunci se concentrează asupra gândului de a-l face să plătească, își spuse că nu-l va lăsa să-i scape, numai să-i fi cerut Aurore, în mod oficial, să se ocupe de tip, își jură că-l va face să plătească.

Intră într-o cafenea, la intersecția dintre Rue des Pyrénées și Cours de Vincennes, un bar-tutungerie deprimant cu o mână de clienți stinși de-a lungul tejghelei. Și acolo salutul lui rămase fără răspuns, mai salută o dată, tare, toți se uitară la el, unii mârâiră câte un bună ziua fără vlagă, chelnerul din spatele tejghelei se întoarse, mai degrabă uimit de intrarea lui. Ludovic comandă un grog, ceva ce nu bea niciodată, ceva ce nu comandase niciodată într-o cafenea, nu voia să recunoască, dar simțea nevoia de puțin alcool.

Cum nu se încălzise încă, nu se întoarse pe jos, ci luă autobuzul 86. La ora șaisprezece erau deja câțiva pasageri, încă o dată se ținu strâns de bară cu ambele mâini. Când

trecea de Place de la Nation, autobuzul se mai eliberase, cât să poată fi străbătut de o rază de soare ca un proiector, în fasciculul de lumină orbitoare el văzu mii și mii de firicele de praf în suspensie, închipuindu-și dintr-odată miliardele de bacterii răspândite în autobuz, particule de salivă sau de rinovirusuri, brusc ideea de a-și ține mâinile pe bara aceea mânjită de mii de alte mâini îl dezgustă, deveni conștient de aerul pe care-l respira, urmele pe care le păstra pe palme, mai ales când apuca mereu barele cu o forță teribilă, și asta numai ca să-și încordeze dorsalii... Își puse în gând să-și cumpere mănuși înainte de a se întoarce acasă.

Coborând din autobuz, făcu un ocol pe la raionul de bărbați de la Monoprix, nu călca niciodată pe-acolo, prea multe culori pastelate, cămăși strâmte, șepci la modă și fulare colorate, nimic de acolo nu i se potrivea. Nu mai era nici o pereche de mănuși. Dădu ocol raionului de bărbați, căutând ceva simplu sau ceva mai șic. Cămășile se opreau la 46, de parcă toți bărbații din cartier erau manechine. Pantalonii păreau mai O.K. Luă niște blugi pe care îi despătură și-i împătură neîndemânic la loc, aruncă o privire către pantalonii de stofă, dar îi fu cu neputință să-i pună la loc pe umerase. Asta îl enervă. Fără să mai vorbească de probatul unora, totul părea să-i pună nervii la-ncercare. Să se strecoare într-o cabină cu o draperie care nu se trage până la capăt, să se zbată într-un spațiu redus, să se dezbrace la câțiva metri de cele două vânzătoare care aranjau raioanele îl stânjenea. Totuși luă cinci perechi, trei de blugi și două de pantaloni cu pense, cam la întâmplare, mulțumindu-se să-i aleagă pe cei mai mari, și intră în cabină.

Își scoase pantalonii, dar aruncându-i în partea de sus a peretelui despărțitor ridică și o bucată de draperie, astfel

că se trezi în boxeri în fața celor două vânzătoare. Se grăbi să tragă draperia, apoi își puse pe el modelul care nu era *slim*, ci *smart*, pantalonii îl țineau deja la genunchi, îi trase până pe coapse cu forța, de parcă ar fi îmbrăcat un combinezon de scafandru. Îi veni și mai greu să se dezbrace de ei, topăi într-un picior ca să-și recapete echilibrul și lovi pereții cabinei cu umărul, văzută din exterior probabil că se mișca, era conștient că bătea la ochi. Cele două vânzătoare se uitară la cabina apucată de spasme, ca o rachetă care freamătă pe rampa de lansare, una dintre ele se apropie, neliniștită de faptul că acel client bizar ar fi putut răvăși totul, căutând ceva pe măsura lui.

— Sunteți bine, domnule?

— Nu, tocmai, nimic nu-mi vine bine!

Depășind problema conveniențelor, Ludovic trase perdeaua când încă era în boxeri și arătă cele două perechi de blugi pe care le probase; cât despre celelalte perechi de pantaloni, îi lăsase pe jos. Fără să i-o ia în nume de rău, vânzătoarea îi ceru să-i adune.

— Dar, domnule, e normal, ați luat măsura 48, nu veți încăpea niciodată în măsura 48.

— Mai mari n-am găsit.

— Încercați numărul 52, este măsura cea mai mare pe care o avem sau puteți să vă uitați la modelele americane, L34 cu W39, de exemplu...

Și cealaltă vânzătoare se apropie, semn că voiau, și una, și cealaltă, să-l ajute, cu sinceritate. Cea de-a doua era o negresă tânără, o bufnea râsul la vederea bărbatului în boxeri și șosete, proțâpî în mijlocul vrafului de pantaloni.

— O, domnule, mă iertați, dar cred că nu veți încăpea niciodată într-un 52!

— Bine, înțeleg, dar ceva peste 52 aveți sau nu?

După zece minute de probat, era din nou leoarcă, vlăguit să dea din brațe într-un spațiu de doi metri cubi, îmbrăcându-se și dezbrăcându-se neconținut. Tot ce voia erau niște pantaloni noi, nu conta de care, doar să fie noi. Înconjurat de toate acele haine aruncate vraisește, se gândi la Kobzham, ce s-ar mai fi amuzat dacă l-ar fi văzut acolo, blocat într-o cabină de probă, cu două vânzătoare în ajutor.

Tipul de la pază, negrul înalt postat mereu la intrare, veni să întrebe dacă e vreo problemă. Ludovic îl vedea deseori pe tip, dar nu-i vorbise niciodată, paznicii evitând orice urmă de familiaritate cu clienții care obișnuiesc să vină des pe-acolo, de teamă să nu se creadă că sunt mână-n mână. În mod excepțional, paznicul de regulă tăcut își dădu cu părerea.

— Știți, domnule, aici nu se găsește măsura dumneavoastră, nu aici trebuie să vă îmbrăcați, aici e Monoprix.

În rezumat asta însemna că Monoprix nu era de nasul lui, că aici totul era conceput pentru o clasă de bărbați subțiri, rafinați, aici hainele erau gândite pentru tineretul de la oraș, tras ca prin inel, un soi de elită căreia nu-i aparținea, acum nu-i mai dădea Kobzham peste nas, ci tot magazinul, toate miile de modele frumos aranjate pe raioane, și chiar cele două vânzătoare și paznicul, toți îl făceau să simtă că nimic de aici nu era de nasul lui, că n-avea la ce să mai încurce oamenii pe-acolo.

Nu mai putea suporta acea situație, în plus, chiar atunci remarcă că nici boxerii lui nu mergeau, că era mult prea demodați, în standul din față erau tot felul de boxeri mulați, rafturile erau pline de tot felul de mărci, dar numai de boxeri mulați, de parcă era de la sine înțeles că orice bărbat

de la oraș trebuia să-și ducă mica lui luptă zilnică. Una dintre vânzătoare se întoarse cu o pereche de pantaloni de trening din bumbac, niște pantaloni de trening imenși de culoare crem, dar urâți cu spume, ea-l asigură că, din tot magazinul, erau singurii pantaloni în care ar fi încăput.

Paznicul însuși se miră.

— Totuși, Lucie, doar nu vrei să-i vinzi domnului așa ceva...?

Lucie răspunse că pe măsura lui nu avea decât acel model, Ludovic se săturase, era prima dată când mobiliza trei persoane ca să probeze niște pantaloni. Văzându-l cum ținea pantalonii de trening cu vârful degetelor, cu scârbă, izbucniră în râs, vânzătoarele și paznicul.

— Ca pijama, n-ar fi rău, spuse acesta din urmă.

Ludovic se îmbracă la loc cu blugii cu care venise. Înainte să și-i pună pe el, vânzătoarea îi ceru să se uite la etichetă, dar era atât de spălăcită că devenise ilizibilă.

— Domnule, ar trebui să căutați pe Internet sau într-un magazin pentru măsurile mari.

Clar îi spuneau să se care, dar râzând. Ludovic îi observă pe toți trei. Paznicul era genul de baschetbalist, foarte slab și înalt la doi metri, cât despre cele două vânzătoare, cămășile le erau întinse peste rotunjimi, una dintre ele avea un piept atât de generos că două brațe n-ar fi cuprins-o, pe când cealaltă era de o rotunjime curios de bine proporționată, excesivă, dar plăcută, o femeie voinică, dar cu trăsături fine, un chip pur de prințesă pe un corp XXL. Fără să-și propună, Ludovic trezise în ei o formă de simpatie fără rețineri, de complicitate, li se oferise ca un intermezzo, o recreație de care ei se despărțeau cu greu. Le propuse să le ajute să împătorească la loc toate perechile de pantaloni.

— O, nu, nu, nu, lăsați, și împăturitul e o meserie, știți...

În oglindă, zări atunci imaginea propriului corp, pe care și-l privea destul de puțin și de rar. Pe vremea antrenamentelor făcea exerciții în fața oglinzilor din sala de sport, cele mai multe exerciții se efectuau așa, fie că era vorba de genuflexiuni sau de exercițiile de încălzire, stătea mereu cu fața la oglinzi. Avea sentimentul că oglinda cabinei îl făcea să pară mai gras, se vedea mai mare decât era în realitate, dacă nu cumva chiar era așa. Nu prea-și dădea seama cum îl văd ceilalți. Înainte să-și pună geaca, își umflă bicepsii și pectoralii ca să-și tragă tricoul, năpădit brusc de acel reflex adolescentin, un chef instinctiv să se ia la bătaie cu cineva. Adevărul e că nu și-l putea alunga din minte pe Kobzham, rareori un tip îl enervase atât de murdar, ticălosul îl întărâtase din câteva fraze și, ca s-o spunem de-a dreptul, îl dăduse peste cap, de parcă l-ar fi tratat ca pe un țărănoi fără să știe de unde venea sau poate că ghicise, poate că era atât de evident. Rareori i se aruncaseră atâtea porcării în față, direct, pură subminare a încrederii, fără să fie cătuși de puțin vorba de o provocare fizică, tipul stăpâna alte mecanisme, cu mult mai perverse, mai nebu-nești. Îl scotea din minți că Aurore era gata să renunțe la tot, inclusiv la bani, îl scotea din minți. La întoarcere, se gândea la plăcerea pe care ar încerca-o dacă l-ar lua tare pe tip, dacă l-ar băga în sperieți, să se scape pe el de frică, pe bune, încât să scoată de la el dacă nu banii, măcar niște scuze.